

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΕ ΜΙΑ ΜΠΑΛΑ

Ένα ιπτάμενο λεωφορείο...
μια φανταστική εκδρομή και ένα Μουντιάλ για παιδιά!

εικόνες
Θέντα Μιμηλάκη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	11
ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ EURO	12
ΤΟ ΝΤΕΡΜΠΙ ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ	14
ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΣΑΜΟΥΡΑΪ ΤΗΣ ΠΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	16
ΤΟ ΠΕΝΑΛΤΙ ΠΑΝΕΝΚΑ	18
Η ΟΜΑΔΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ	20
Ο ΚΙΛΙΑΝ ΕΜΠΑΠΕ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ	22
ΡΑΓΙΟ, Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΜΑΣ	24
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΝΤΕΡΜΠΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ	26
ΚΡΙΣΤΙΑΝΟ, Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΔΕΡΑ	28
ΠΑΟΥΛΙΝΙΟ, ΕΝΑΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ ΗΡΩΑΣ	30
Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΙΑΝ ΡΑΪΤ	32
Ο ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΟΣ ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ	34
ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΔΕΝ ΤΑ ΠΑΡΑΤΟΥΝ ΠΟΤΕ!	36
ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ	38
ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΚΟΤΙΑΣ	40

ΠΩΣ ΜΠΗΚΕ ΤΟ ΠΕΝΑΛΤΙ ΣΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ	42
ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ	44
ΤΟ ΛΑΜΠΕΡΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.	46
ΜΙΑ ΜΠΑΛΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΔΙΑΦΟΡΑ.	48
ΤΑ ΘΑΡΡΑΛΕΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ	50
ΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ	52
ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΕΦΕΡΕ ΞΑΝΑ ΧΑΡΑ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ	54
ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ ΜΠΑΛΑ ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ	56
ΤΕΡΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΘΑΡΡΟΣ	58
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ	60
Ο ΟΠΑΔΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΠΡΟΕΔΡΟΣ.	62
ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ	64
ΤΟ ΣΟΥΠΕΡΚΛΑΣΙΚΟ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ	66
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΙΟΝΕΛ ΕΓΙΝΕ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ.	68
ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΧΩΡΑ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΨΥΧΗ	70
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	72
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΟΥΝΤΙΑΛ	74

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Γεια σας! Το όνομά μου είναι Ελ Σομπρέρο. Όπως βλέπετε, δεν είμαι μια απλή μπάλα ποδοσφαίρου. Είμαι μια μπάλα που μιλάει και φοράει αυτό το ξεχωριστό καπέλο που ονομάζεται σομπρέρο!

Ξέρετε γιατί το φοράω; Γιατί στο ποδόσφαιρο σομπρέρο λέγεται ένα ωραίο κόλπο: Όταν ένας παίκτης σηκώνει την μπάλα πάνω από το κεφάλι του ανυποψίαστου αντιπάλου και την παίρνει ξανά περνώντας την από πίσω του. Η πορεία της μπάλας στον αέρα και του παίκτη στο έδαφος φτιάχνουν ένα σχέδιο που μοιάζει με το καπέλο, και έτσι η κίνηση αυτή στο ποδόσφαιρο πήρε το όνομα σομπρέρο!

Όπως η μπάλα πετιέται στον αέρα και συνεχίζει το ταξίδι της μέχρι να μπει γκολ, έτσι κι εγώ ταξιδεύω, μαζεύοντας χιλιάδες ιστορίες ποδοσφαίρου από όλο τον κόσμο, χαρούμενες και δυσάρεστες, για νίκες και για ήττες. Διηγούμαι αυτές τις ιστορίες εδώ και χρόνια, αλλά θα σας πω ένα μυστικό... Δεν χορταίνω ποτέ!

Γι' αυτό οργάνωσα έναν διαγωνισμό με το όνομα *Ταξίδι στον κόσμο με μια μπάλα*. Ζήτησα από τα παιδιά όλου του κόσμου να μου στείλουν αγαπημένες ποδοσφαιρικές ιστορίες από τα μέρη τους και επέλεξα τις καλύτερες. Πολλά παιδιά έστειλαν τις δικές τους για τη χώρα τους, τους ήρωές τους, τις γειτονιές και τις ομάδες τους. Το έπαθλο ήταν ένα εισιτήριο για το στάδιο Σεντενάριο στο Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης, το μέρος όπου έγινε ο πρώτος τελικός Μουντιάλ. Εκεί τα παιδιά θα παίξουν όλα μαζί σε έναν ποδοσφαιρικό αγώνα πριν από τον τελικό του Παγκοσμίου Κυπέλλου!

Αποστολή μου, να ταξιδέψω με το ιπτάμενο λεωφορείο μου για να συναντήσω τους νικητές. Κάθε παιδί θα διηγείται την ιστορία του και μετά θα παίρνει τη θέση του στο λεωφορείο. Και έτσι η περιπέτεια ξεκινά... Μέσα από τις σελίδες αυτού του βιβλίου θα περιπλανηθείτε στον κόσμο της μπάλας, θα διαβάσετε απίστευτες ιστορίες -από την Ελλάδα και την Ευρώπη μέχρι την Ασία και την Αφρική- και θα πάρετε μέρος στη μεγαλύτερη γιορτή του ποδοσφαίρου!

Ελ Σομπρέρο

η μπάλα που αγαπά τις ιστορίες

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ EURO

Γεια σου, Σομπρέρο! Χαίρομαι πολύ που το μεγάλο ταξίδι μας ξεκινά από την Ελλάδα και ανυπομονώ να γνωρίσω και τα άλλα παιδιά. Είμαι η Ελένη και ζω στη Θεσσαλονίκη. Θα σου διηγηθώ μια ιστορία που εδώ τη λέμε θαύμα. Κάθε φορά που ο μπαμπάς μου θυμάται το 2004, χαμογελά και λέει ότι ήταν το πιο τρελό καλοκαίρι της ζωής του!

Εκείνο το καλοκαίρι έγινε στην Πορτογαλία το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου, το Euro. Οι καλύτερες ομάδες της Ευρώπης βρίσκονταν εκεί. Πριν από εκείνη τη διοργάνωση, κανένας δεν έδινε σημασία στην Εθνική Ελλάδος. Δεν είχαμε αστέρια σαν τον Ζιντάν, τον Μπέκαμ ή τον Ρονάλντο και κανείς δεν πίστευε ότι μπορούσαμε να τα καταφέρουμε. Μέχρι τότε είχαμε πάει μόνο σε δύο μεγάλες διοργανώσεις και το αποτέλεσμα ήταν άσχημο: δεν κερδίσαμε σε κανέναν αγώνα και βάλαμε μόνο ένα γκολ...

Όμως κάτι είχε αλλάξει. Όταν προπονητής της ομάδας έγινε ο Ότο Ρεχάγκελ, είπε στους ποδοσφαιριστές: «Δεν χρειάζεται να είστε οι καλύτεροι. Χρειάζεται να είστε ενωμένοι». Οι παίκτες μας έτρεχαν ο ένας για τον άλλον, βοηθούσαν ο ένας τον άλλον, πίστευαν ο ένας στον άλλον. Έγιναν σαν μια παρέα φίλων που δεν φοβάται κανέναν. Η Ελλάδα δεν έβαζε πολλά γκολ, αλλά δεν άφηνε και τους αντιπάλους να της βάλουν εύκολα γκολ.

Η πορεία μας ξεκίνησε σαν παραμύθι! Ο πρώτος αγώνας ήταν με την Πορτογαλία, που φιλοξενούσε τη διοργάνωση. Η Ελλάδα κέρδισε 2-1. Όλος ο κόσμος ξαφνιάστηκε. Εκείνη τη μέρα βγήκε και το παρατσούκλι της ομάδας, Το Πειρατικό, επειδή στη γιορτή που έγινε πριν από τον αγώνα υπήρχε ένα καράβι. Έτσι, είπαμε ότι κι εμείς πρέπει να γίνουμε κάτι σαν πειρατές για να πάρουμε τη νίκη. Και το καταφέραμε! Μετά, φέραμε ισοπαλία με την Ισπανία και, παρότι χάσαμε από τη Ρωσία, περάσαμε στις 8 καλύτερες ομάδες της Ευρώπης – για πρώτη φορά στην ιστορία μας!

Ωστόσο, δεν σταματήσαμε εκεί. Ήρθε η ώρα της Γαλλίας... Ήταν η πρωταθλήτρια Ευρώπης. Γεμάτη με αστέρια. Η Ελλάδα όμως δεν φοβήθηκε και κέρδισε. Στον ημιτελικό με την Τσεχία βάλαμε το χρυσό γκολ στο τελευταίο δευτερόλεπτο της παράτασης και φτάσαμε έτσι στον τελικό· ξανά με την Πορτογαλία του Κριστιάνο Ρονάλντο. Κανένας στην Ευρώπη δεν περίμενε να τους κερδίσουμε δεύτερη φορά... Αλλά εμείς πλέον το πιστεύαμε και τραγουδούσαμε από νωρίς ότι περιμένουμε τη στιγμή που θα σηκώσουμε το τρόπαιο. Ένα γκολ ήταν αρκετό!

Όλος ο πλανήτης το είδε και δεν μπορούσε να πιστέψει ότι μια ομάδα με άγνωστους παίκτες έγινε πρωταθλήτρια Ευρώπης! Όλοι προσπαθούσαν να μάθουν τα ονόματα των Ελλήνων παικτών. Μέχρι σήμερα είναι μία από τις μεγαλύτερες εκπλήξεις στην ιστορία του ποδοσφαίρου. Και την έκανε η δική μας ομάδα, από μια μικρή χώρα που δεν είχε ζήσει ποτέ ξανά τέτοια χαρά.

Ο μπαμπάς μου λέει ότι εκείνες τις μέρες όλη η Ελλάδα ενώθηκε. Δεν υπήρχαν αντίπαλοι που μάλωναν για τις ομάδες τους. Οι δρόμοι και οι πλατείες όλης της χώρας πλημμύρισαν από κόσμο που φορούσε τη γαλανόλευκη φανέλα. Αγκαλιάζονταν, τραγουδούσαν και πανηγύριζαν σαν μια τεράστια οικογένεια. Ακόμα και άνθρωποι που δεν τους αρέσει το ποδόσφαιρο βγήκαν έξω, γιατί η χαρά ήταν μεταδοτική. Για λίγες μέρες ο κόσμος ξέχασε τα προβλήματά του και γιόρτασε. Υποδέχτηκε τους ποδοσφαιριστές στο Καλλιμάρμαρο Στάδιο σαν ήρωες.

Η κατάκτηση του Euro δεν ήταν απλώς ένα κύπελλο. Ήταν η στιγμή που ένωσε έστω και για λίγο τους Έλληνες και τους θύμιζε ότι στο ποδόσφαιρο δεν κερδίζει πάντα ο πιο δυνατός ή ο πιο πλούσιος. Αν έχεις πίστη, αν δουλεύεις σκληρά κι αν δεν τα παρατάς ποτέ, υπάρχει πάντα η πιθανότητα να νικήσεις ακόμα και τους γίγαντες. Ο Χαριστέας, ο Ζαγοράκης, ο Καραγκούνης, ο Δέλλας και τα άλλα παιδιά της εθνικής ομάδας το απέδειξαν εκείνο το καλοκαίρι του 2004.

ΤΟ ΝΤΕΡΜΠΙ ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ

Αυτό είναι το πιο ωραίο θρανίο στο Μιλάνο. Το μισό είναι *ροσσονέρο* (κόκκινο-μαύρο) και το άλλο μισό *νερατζούρο* (μπλε-μαύρο). Είμαστε ο Λούκα και ο Ματέο. Συμμαθητές, φίλοι... αλλά και αντίπαλοι. Ο Λούκα είναι Ίντερ κι εγώ Μίλαν. Και το Ίντερ-Μίλαν είναι το διάσημο *Ντέρμπι ντελά Μαντονίνα*, από το χρυσό άγαλμα της Παναγίας που στέκεται ψηλά στον καθεδρικό ναό του Μιλάνου. Όπως εμείς μοιραζόμαστε το θρανίο, έτσι και οι ομάδες μας μοιράζονται το ίδιο γήπεδο, το Σαν Σίρο. Τη μία εβδομάδα παίζει εκεί η Ίντερ, την άλλη η Μίλαν. Το Σαν Σίρο είναι ένα από τα πιο ωραία γήπεδα στον κόσμο, κάποιος λένε ότι μοιάζει με φρούριο, άλλοι με διαστημόπλοιο. Χωράει 80.000 φιλάθλους και πολύς κόσμος από άλλες χώρες ονειρεύεται να παρακολουθήσει εκεί έναν αγώνα.

Παρά την κόντρα, οι φίλαθλοι των δύο ομάδων σπάνια μαλώνουν έντονα, γιατί εκτός γηπέδου είμαστε συμμαθητές, γείτονες, φίλοι, ξαδέλφια... ακόμα και αδέρφια! Για μερικά χρόνια, άλλωστε, αρχηγοί των ομάδων μας ήταν δύο αδέρφια, ο Φράνκο Μπαρέζι και ο Μπέπε Μπαρέζι. Μεγάλωναν και έμεναν μαζί, αλλά στα ντέρμπι ήταν ο ένας απέναντι στον άλλον. Στο ποδόσφαιρο μπορεί να συμβεί κι αυτό.

Οι μπαμπάδες μας μιλούν συνήθως για δύο άλλους αρχηγούς. Από τη μία, ο Πάολο Μαλντίνι, παιδί του Μιλάνου και οπαδός της Μίλαν. Έπαιξε για είκοσι πέντε χρόνια στη Μίλαν, έμεινε πιστός και γι' αυτό τον αποκαλούμε «σημαία» της ομάδας – κάτι παραπάνω από απλός παίκτης. Παρότι τον ήθελαν άλλες μεγάλες ομάδες, δεν μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό του με διαφορετική φανέλα. Στη Μίλαν έπαιζε και ο πατέρας του, στη Μίλαν έπαιξε αργότερα και ο γιος του – οικογενειακή παράδοση.

Ήταν ένας από τους καλύτερους αμυντικούς που έχει βγάλει το ποδόσφαιρο, αλλά η καριέρα του δεν είχε μόνο χαρές. Παρότι κέρδισε 23 τρόπαια, είναι ο παίκτης, όπως λέει ο ίδιος, με τους περισσότερους χαμένους τελικούς.

Έχασε τελικό Μουντιάλ, τελικό Euro, τελικούς Τσάμπιονς Λιγκ – ήττες που τον πόνεσαν πολύ. Τον δυνάμωσαν όμως, δεν τα παράτησε. Δούλεψε ακόμα περισσότερο και τα κατάφερε την επόμενη φορά. Κανείς δεν πετυχαίνει μόνο νίκες. Οι ήττες είναι κι αυτές μέσα στο παιχνίδι και, φυσικά, στη ζωή.

Απέναντί του, η Ίντερ είχε τον Χαβιέρ Ζανέτι. Ο Ζανέτι δεν γεννήθηκε στο Μιλάνο, αλλά ήρθε από την Αργεντινή όταν ήταν είκοσι δύο χρονών. Στην αρχή κανείς δεν τον ήξερε. Ήταν κι αυτός αμυντικός, δεν έβαζε πολλά γκολ, δεν έκανε εντυπωσιακές ντρίμπλες. Δούλευε όμως σκληρά και έπαιζε όπου τον χρειαζόταν η ομάδα, πάντα με πάθος. Τα έδινε όλα και έβαζε το «εμείς» πάνω από το «εγώ». Αγάπησε την Ίντερ και τον κόσμο της και γρήγορα τον αγάπησαν και οι οπαδοί. Έγινε ένας δικός τους άνθρωπος.

Προπονούσαν τακτικά, πρόσεχε τι έτρωγε και έτσι έπαιζε και έτρεχε ασταμάτητα μέχρι σαράντα χρονών. Αν και δεν ήταν Ιταλός, έγινε αρχηγός της Ίντερ και κανένας δεν μπορούσε να φανταστεί την ομάδα χωρίς αυτόν. Κέρδισε 16 τίτλους και έπαιξε τα περισσότερα παιχνίδια από κάθε άλλον στην ιστορία της ομάδας. Όταν σταμάτησε, έμεινε εκεί για να βοηθά τα νέα παιδιά της Ίντερ.

Το πιο σημαντικό; Ο Μαλντίνι και ο Ζανέτι κέρδισαν τον σεβασμό των αντιπάλων. Οι οπαδοί της Ίντερ σέβονταν τον Μαλντίνι και οι οπαδοί της Μίλαν τον Ζανέτι. Και οι ίδιοι σέβονταν ο ένας τον άλλο και το έδειχναν σε κάθε ευκαιρία. Μας έμαθαν ότι σε ένα ντέρμπι όποιος φοράει την άλλη φανέλα είναι απλώς ένας αντίπαλος στο παιχνίδι. Παλεύεις με όλη σου τη δύναμη για να τον νικήσεις, αλλά όταν τελειώνει το ματς τού δίνεις το χέρι. Η μεγαλύτερη νίκη είναι να τα δίνεις όλα και να παίζεις τίμια για να σε σέβονται και να σε χειροκροτούν ακόμα και οι αντίπαλοι. Αυτό ονειρευόμαστε κι εμείς κάθε Δευτέρα πρωί στο θρανίο μας.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΣΑΜΟΥΡΑΪ ΤΗΣ ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ

Τι θα έκανες αν η ομάδα που αγαπούσες έπρεπε ξαφνικά να παίξει σε χαμηλότερη κατηγορία; Αν εκεί που έπαιζε με τις μεγαλύτερες ομάδες του κόσμου τώρα έπρεπε να ταξιδεύει σε μικρά γήπεδα; Αν οι σπουδαίοι παίκτες της έφευγαν; Με λένε Μάρκο και σήμερα θα σας μιλήσω για την αγαπημένη μου ομάδα, τη Γιουβέντους, και τους ήρωές μου.

Μεγάλωσα στο Τορίνο. Ο μπαμπάς μου δεν ασχολείται ιδιαίτερα με το ποδόσφαιρο, οπότε μπορούσα να γίνω είτε Γιουβέντους είτε Τορίνο, εγώ όμως διάλεξα τη Γιουβέντους. Ξέρεις γιατί;

Επειδή την αποκαλούν ζέβρες! Φοράνε άσπρες και μαύρες ρίγες, όπως οι ζέβρες στην Αφρική. Είχα δει ένα ντοκιμαντέρ στην τηλεόραση και μου φάνηκαν απίστευτα ζώα. Σαν άλογα που κάποιος τα ζωγράφισε! Οι ζέβρες έχουν ρίγες για να μπερδεύουν τους εχθρούς τους και να προστατεύουν η μία την άλλη. Κάπως έτσι είναι και μια ομάδα.

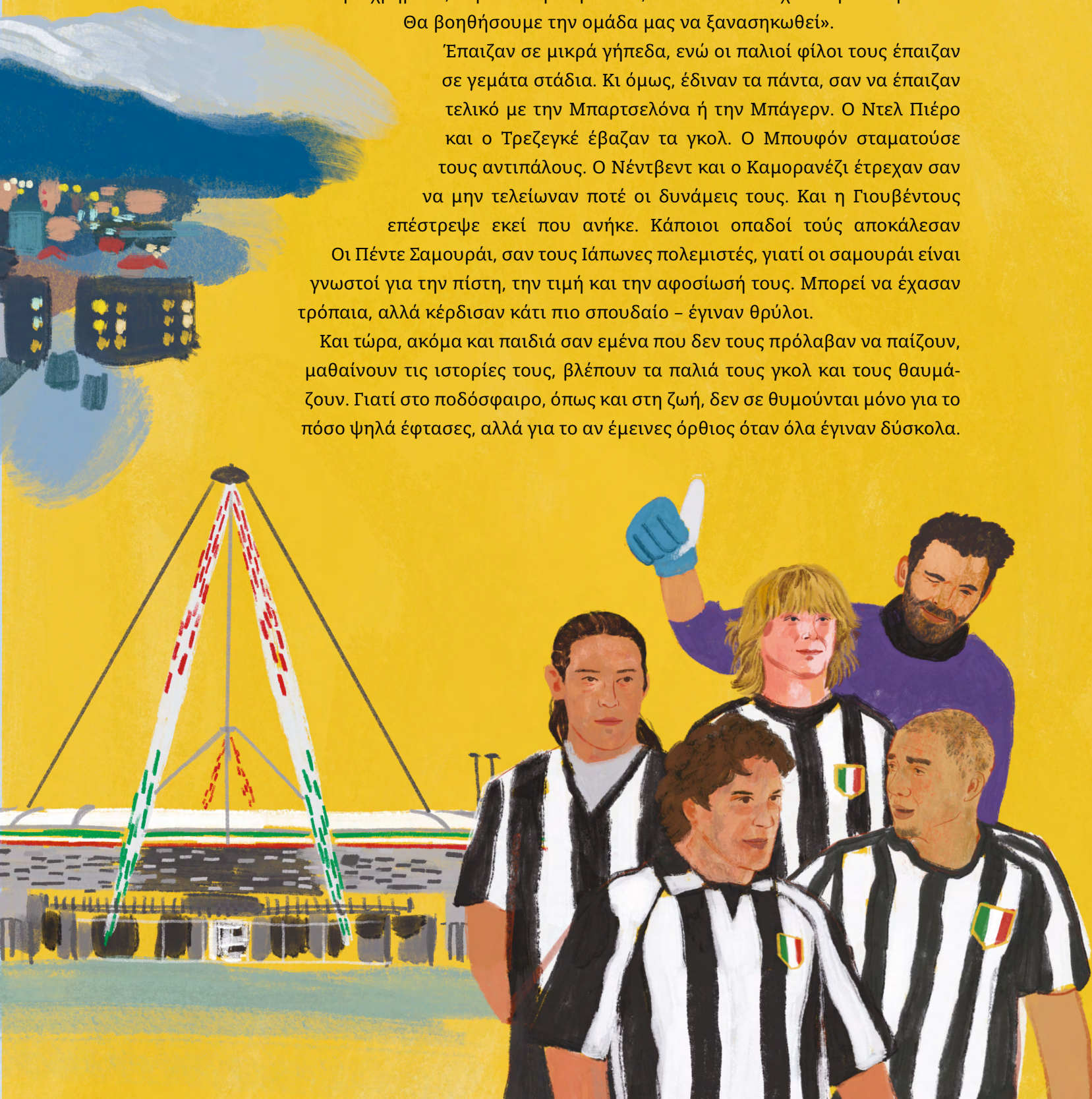
Η Γιουβέντους είναι η ομάδα με τα περισσότερα πρωταθλήματα στην Ιταλία. Όμως πριν από περίπου είκοσι χρόνια έζησε τη δυσκολότερη στιγμή της ιστορίας της: υποβιβάστηκε στη δεύτερη κατηγορία! Δεν ήταν οποιαδήποτε ομάδα. Η Γιουβέντους είχε τότε μερικούς από τους καλύτερους παίκτες στον κόσμο. Οι ποδοσφαιριστές όμως είναι επαγγελματίες. Δεν είναι σαν εμάς που διαλέγουμε μια ομάδα και τη στηρίζουμε για πάντα. Έτσι, ο Ζλάταν, ο Καναβάρο, ο Τουράμ, ο Βιεϊρά και άλλοι έφυγαν για να συνεχίσουν αλλού την καριέρα τους. Ωστόσο, ορισμένοι πήραν μια διαφορετική απόφαση: ο Αλεσάντρο ντελ Πιέρο, ο αρχηγός με το μαγικό πόδι και

πρώτος σκόρερ στην ιστορία της ομάδας· ο Πάβελ Νέντβεντ, ο ξανθός Τσέχος που έτρεχε ασταμάτητα και δεν κουραζόταν ποτέ· ο Τζίτζι Μπουφόν, ένας από τους καλύτερους τερματοφύλακες όλων των εποχών· ο Νταβίντ Τρεζεγκέ, που μπορούσε να σκοράρει με κάθε τρόπο, και ο Μάουρο Καμορανέζι, παγκόσμιος πρωταθλητής με την Εθνική Ιταλίας. Θα μπορούσαν να φύγουν, να παίξουν στο Τσάμπιονς Λιγκ, να πάρουν περισσότερα χρήματα, περισσότερα τρόπαια, αλλά είπαν: «Όχι. Θα μείνουμε εδώ.

Θα βοηθήσουμε την ομάδα μας να ξανασηκωθεί».

Έπαιζαν σε μικρά γήπεδα, ενώ οι παλιοί φίλοι τους έπαιζαν σε γεμάτα στάδια. Κι όμως, έδιναν τα πάντα, σαν να έπαιζαν τελικό με την Μπαρτσελόνα ή την Μπάγερν. Ο Ντελ Πιέρο και ο Τρεζεγκέ έβαζαν τα γκολ. Ο Μπουφόν σταματούσε τους αντιπάλους. Ο Νέντβεντ και ο Καμορανέζι έτρεχαν σαν να μην τελείωναν ποτέ οι δυνάμεις τους. Και η Γιουβέντους επέστρεψε εκεί που ανήκε. Κάποιοι οπαδοί τούς αποκάλεσαν Οι Πέντε Σαμουράι, σαν τους Ιάπωνες πολεμιστές, γιατί οι σαμουράι είναι γνωστοί για την πίστη, την τιμή και την αφοσίωσή τους. Μπορεί να έχασαν τρόπαια, αλλά κέρδισαν κάτι πιο σπουδαίο – έγιναν θρύλοι.

Και τώρα, ακόμα και παιδιά σαν εμένα που δεν τους πρόλαβαν να παίζουν, μαθαίνουν τις ιστορίες τους, βλέπουν τα παλιά τους γκολ και τους θαυμάζουν. Γιατί στο ποδόσφαιρο, όπως και στη ζωή, δεν σε θυμούνται μόνο για το πόσο ψηλά έφτασες, αλλά για το αν έμεινες όρθιος όταν όλα έγιναν δύσκολα.

ΤΟ ΠΕΝΑΛΤΙ ΠΑΝΕΝΚΑ

Καλωσορίσατε στην πανέμορφη Πράγα, την πρωτεύουσα της Τσεχίας. Με λένε Πάβελ και θα σας μιλήσω για έναν ποδοσφαιριστή συμπατριώτη μου. Μπορεί να μην τον έχετε δει ποτέ να παίζει και να μην ξέρετε από ποιες ομάδες πέρασε. Όμως, ίσως έχετε ακούσει το όνομά του ή θα το ακούσετε σίγουρα στο μέλλον. Τον λένε Αντονίν Πανένκα.

Ο Πανένκα ήταν μεσοεπιθετικός και έπαιξε τα περισσότερα χρόνια της καριέρας του σε μια ομάδα της πόλης μου, την Μπόέμιανς. Δεν ήταν ο πιο δυνατός ούτε ο πιο γρήγορος παίκτης, είχε όμως κάτι άλλο που μερικές φορές είναι πιο σημαντικό: φαντασία και θάρρος. Και χάρη σε αυτά έγινε διάσημος σε όλο τον κόσμο.

Το 1976, στον τελικό του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος έφτασαν η Τσεχοσλοβακία και η Δυτική Γερμανία. Ο αγώνας έληξε ισόπαλος και ο τίτλος θα κρινόταν στα πέναλτι. Το τελευταίο πέναλτι θα το εκτελούσε ο Πανένκα. Αν έβαζε γκολ, η ομάδα του θα γινόταν πρωταθλήτρια Ευρώπης. Η πίεση ήταν τεράστια. Όλο το γήπεδο, όλη η Ευρώπη, παρακολουθούσε. Σε τέτοιες στιγμές, οι περισσότεροι παίκτες σουτάρουν με όλη τους τη δύναμη ή διαλέγουν μια γωνία και κάνουν ένα δυνατό πλασέ. Ο Πανένκα όμως δεν έκανε τίποτα από τα δύο.

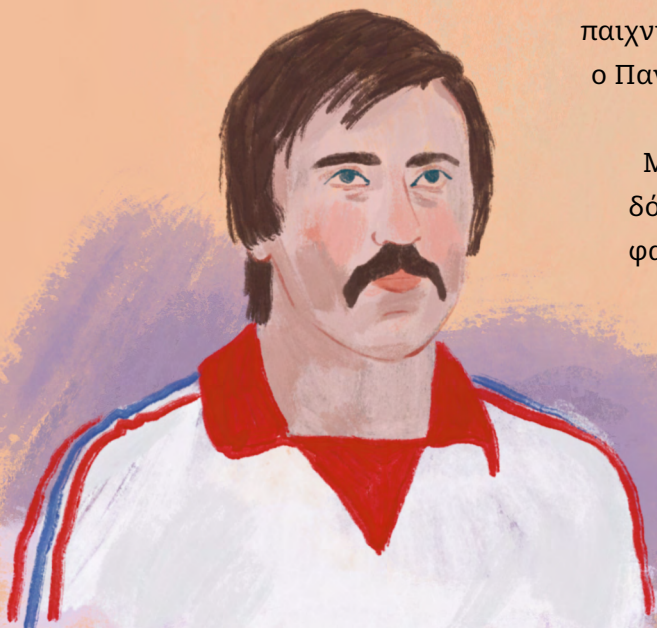

Έτρεξε προς την μπάλα, προσποιήθηκε πως θα σουτάρει δυνατά... αλλά την τελευταία στιγμή την ακούμπησε απαλά από κάτω. Η μπάλα σηκώθηκε ψηλά, κινήθηκε αργά και έπεσε ακριβώς στο κέντρο της εστίας. Ο τερματοφύλακας είχε πέσει ήδη στη γωνία και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα πια.

Το ρίσκο που πήρε ο Πανένκα ήταν τεράστιο. Αν η μπάλα έφευγε άουτ ή αν ο τερματοφύλακας έμενε στη μέση, όλοι θα τον θυμόνταν γι' αυτό το λάθος. Όμως η μπάλα κατέληξε στα δίχτυα. Η Τσεχοσλοβακία κατέκτησε το μοναδικό Euro της ιστορίας της και εκείνο το πέναλτι έγινε θρύλος. Από τότε, αυτός ο τρόπος εκτέλεσης λέγεται «πέναλτι Πανένκα». Έχει δοκιμαστεί από μεγάλους αστέρες, από παίκτες σε κάθε γήπεδο του κόσμου, ακόμα και από μικρά παιδιά στις αλάνες.

Το πιο ωραίο όμως είναι ότι εκείνο το πέναλτι δεν ήταν έμπνευση της στιγμής. Τα προηγούμενα δύο χρόνια, μετά την προπόνηση, ο Πανένκα έμενε στο γήπεδο και έπαιζε ένα παιχνίδι με τον τερματοφύλακα της ομάδας του. Εκτελούσε πέντε πέναλτι. Αν ο τερματοφύλακας έπιανε έστω και ένα, ο Πανένκα τον κερνούσε. Αν δεν έπιανε κανένα, κερνούσε ο τερματοφύλακας. Σε αυτά τα παιχνίδια γεννήθηκε αυτό το ιδιαίτερο σουτ και με τον καιρό ο Πανένκα το τελειοποίησε.

Με εκείνο το πέναλτι, ο Πανένκα μας έδειξε ότι το ποδόσφαιρο δεν είναι μόνο δύναμη και ταχύτητα· είναι και φαντασία και ρίσκο. Μερικές φορές, στις πιο δύσκολες στιγμές, η καλύτερη λύση είναι αυτή που κανείς δεν περιμένει. Δεν χρειάζεται πάντα να κάνουμε ό,τι κάνουν οι άλλοι. Μπορούμε να σκεφτούμε διαφορετικά. Κάποιες φορές, το να τολμάς να είσαι διαφορετικός είναι αυτό που σε κάνει αξέχαστο.

Η ΟΜΑΔΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Είμαι η Έμα και κατάγομαι από το Βερολίνο, την πρωτεύουσα της Γερμανίας. Η ιστορία μου δεν αφορά κάποιον διάσημο ποδοσφαιριστή, ούτε μόνο μία ομάδα. Θα σας περιγράψω πώς εμείς οι Γερμανοί βλέπουμε το ποδόσφαιρο. Μπορεί να σας ακούγεται περίεργο, αλλά δεν ασχολούνται όλοι οι λαοί με τις ομάδες τους με τον ίδιο τρόπο. Ο δικός μας τρόπος είναι λίγο διαφορετικός.

Σχεδόν παντού στον κόσμο, αν κάποιος έχει πολλά λεφτά μπορεί να αγοράσει μια ομάδα, να γίνει ο ιδιοκτήτης της και να κάνει ό,τι θέλει. Στη Γερμανία, ωστόσο, δεν επιτρέπεται κάτι τέτοιο, γιατί υπάρχει ο κανόνας που λέγεται «50+1». Τι λέει με απλά λόγια; Πως οι ομάδες δεν γίνεται να ανήκουν σε ένα μόνο άτομο. Πρέπει να ανήκουν στα μέλη τους, δηλαδή στους φιλάθλους τους. Το ποδόσφαιρο ανήκει σε όλο τον κόσμο, όχι σε λίγους ισχυρούς ανθρώπους. Οι οπαδοί έχουν τη δύναμη να αποφασίζουν για το μέλλον του συλλόγου τους και να τον προστατεύουν όταν χρειάζεται. Δεν είμαστε μόνο φίλαθλοι και θεατές στο γήπεδο. Η ομάδα είσαι εσύ και οι φίλοι σου στην κερκίδα.

Έτσι, οι ομάδες εκπροσωπούν τους οπαδούς τους και την περιοχή τους χωρίς να υπάρχει κίνδυνος να βρεθεί κάποιος που θα χρησιμοποιήσει τον σύλλογο για δικό του συμφέρον. Τα εισιτήρια στα γήπεδά μας δεν είναι ακριβά, ώστε να μπορεί να έρθει όλη η οικογένεια, οπότε είμαστε πολύ δεμένοι με τις ομάδες της περιοχής μας. Όπου κι αν πας, σε μια μεγάλη πόλη ή σε κάποια κωμόπολη, στην πρώτη κατηγορία ή και στις μικρότερες κατηγορίες, όσο καλά ή άσχημα κι αν πηγαίνει η ομάδα, ό,τι καιρό κι αν έχει... όλα τα γήπεδα είναι γεμάτα από φιλάθλους και των δύο ομάδων.

50+1

Ο κόσμος στηρίζει πάντοτε την ομάδα του, ακόμα κι αν χάσει, ακόμα κι αν δεν πάρει τρόπαια ή υποβιβαστεί. Οι φίλαθλοι δεν πηγαίνουν στο γήπεδο μόνο για να πανηγυρίσουν νίκες, αλλά για να τραγουδήσουν, να συναντήσουν φίλους και να περάσουν καλά. Σε άλλες χώρες, το να είσαι οπαδός είναι μόδα. Εδώ είναι συναίσθημα που δεν χάνεται ακόμα κι όταν η ομάδα δεν σου προσφέρει πολλές χαρές. Ίσα ίσα, όταν η ομάδα δεν πηγαίνει καλά είναι που σε χρειάζεται περισσότερο, εκεί φαίνονται οι πιστοί οπαδοί.

Και δεν σταματάμε στο ανδρικό ποδόσφαιρο. Πηγαίνουμε και σε αγώνες γυναικών, σε παιδικά και εφηβικά παιχνίδια, όπου μπορούμε για να στηρίξουμε την προσπάθεια των αθλητών και των αθλητριών που φοράνε τα χρώματα που αγαπάμε. Για εμάς, ο σύλλογός μας δεν είναι μόνο η ανδρική ομάδα. Είναι μια ολόκληρη κοινότητα από αθλητές και φιλάθλους.

Ο τρόπος που λειτουργούμε ως οπαδοί θυμίζει σε όλους τι είναι πραγματικά το ποδόσφαιρο. Όχι μόνο νίκες, μεγάλες μεταγραφές και κύπελλα, αλλά και παντοτινή αγάπη για την ομάδα, στήριξη χωρίς να περιμένεις να κερδίσεις κάτι κι εσύ, διασκέδαση με τους φίλους σου στην κερκίδα. Όταν νοιάζεσαι πραγματικά για κάτι, μένεις δίπλα του, όχι μόνο στις επιτυχίες και τις χαρές αλλά πάντα!

